Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 297 278 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van origine te zijn. U bent afkomstig van Tesha, district Asadabad, provincie Kunar. U ging niet naar school, wel een aantal jaren naar de madrassa. U bent ongehuwd en heeft vier jongere broers en een zus.

Uw vader had een bakkerij in de provinciestad Asadabad, alwaar ook u sinds jonge leeftijd aan de slag was. Uw vader verkocht brood aan particulieren en overheidsinstanties. Zo had hij reeds lang contracten lopen om brood te leveren aan de Topchi legerbasis. Ten gevolge hiervan betichtten de taliban hem op een gegeven moment in dreigbrieven van samenzwering met de overheid. Ze vroegen hem ermee op te houden. Zo'n jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek wilden de taliban dat u zich zou aansluiten bij hen omdat u inmiddels groot genoeg was om mee te gaan vechten. Uw vader ontving hierop nog een aantal brieven, waarin telkens dezelfde eis hernomen werd om u te laten aansluiten, anders zou uw vader verantwoordelijk zijn voor de gevolgen. Ondanks deze ontwikkelingen, werkte u voort in de bakkerij van uw vader en bleven jullie brood leveren aan de overheid.

Omwille van de aanhoudende eis van de taliban u te laten aansluiten bij hen besloot uw vader om u naar het buitenland te sturen. U verliet Afghanistan midden 2019. Na een reis van achttien maanden kwam u in januari 2021 aan in België, alwaar u op 21 januari 2021 om internationale bescherming verzocht.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood worden door de taliban omwille van uw samenwerking met de overheid.

Na de val van de Afghaanse regering in augustus 2021 kwamen de taliban nog tweemaal langs bij u thuis om zich over u te informeren. Uw vader en uw oudste jongere broer leven episodisch ondergedoken.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een screenshot van uw facebookprofiel neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u met betrekking tot uw identiteit sinds uw aankomst in Europa verschillende namen en geboortedata opgaf. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Roemenië, waar u op 8 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, als geboortejaar 2004 opgaf. U verklaarde zich er aldus minderjarig. Op 23 december 2020 gaf u zich onder de naam So(…) S(…) ten aanzien van de Duitse autoriteiten als meerderjarig aan, met als geboortejaar 2002. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in België op 21 januari 2021, dat u indiende onder de naam Sh(…) S(…), verklaarde u geboren te zijn op 30 juni 2004. U verklaarde zich bijgevolg opnieuw minderjarig. De resultaten van het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 10 februari 2021, stellen uw leeftijd evenwel op 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Dat u meerderjarig bent, is bijgevolg objectief vastgelegd. Toch verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 29 maart 2021 uitdrukkelijk dat u zestien jaar en tien maanden oud was (DVZ verklaring, punt 4). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 30 maart 2022 hield u vast aan uw eerdere verklaringen. U stelde namelijk achttien jaar te zijn (CGVS, p. 3). Op de vraag welke leeftijd uw moeder u zou geven, antwoordde u dat ze ongeveer twee en een half jaar geleden aan u verteld had dat u zestien en een half jaar oud was (CGVS, p. 3). Volgens deze stelling zou u dan weer negentien jaar oud zijn. Deze wisselende verklaringen aangaande uw naam en uw leeftijd zijn niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij /zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit, quod non in casu. U haalde tijdens uw onderhoud op de DVZ bovendien aan dat er in Afghanistan nog documenten zouden zijn gerelateerd aan uw geboorte (DVZ verklaring, punt 29). Ernaar gevraagd tijdens het gehoor stelde u dat

men u niet heeft willen geloven en u daar dus ook niet meer naar gevraagd heeft (CGVS, p. 11). Er dient evenwel op gewezen te worden dat het de plicht is van de verzoeker een oprechte inspanning te leveren om documenten te verzamelen die de verklaringen over zijn/haar identiteit kunnen ondersteunen. De vaststelling dat uw geen eenduidige verklaringen aflegde over uw identiteit en uw leeftijd en dat u dienaangaande geen documenten neerlegde, ondermijnt sterk uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens valt op dat u niet beschikte over een uitgebreide kennis van de bakkerij van uw vader, waar u nochtans geregeld werkte toen u nog naar de madrassa ging en later vijf jaar lang voltijds aan de slag was (CGVS p. 7, 13). U slaagde erin de dagelijkse activiteiten in een bakkerij in zeer algemene termen te beschrijven, maar kon op meer specifieke vragen geen bevredigend antwoord geven. Zo wist u niet wie de leverancier van de bloem was. U wist weliswaar dat er steeds zo'n tien tot twintig zakken per keer geleverd werden, doch hoeveel bloem er in deze zakken zat, kon u niet zeggen. Evenmin wist u hoeveel deze bloem kostte (CGVS, p. 14). Ook over het aanleveren van brandhout was uw antwoord niet eenduidig: u stelde eerst dat uw vader zelf om het hout ging, maar vervolgens gewezen op het feit dat jullie geen auto hadden en uw vader ziek was, verklaarde u dat hij het liet leveren en iemand betaalde die het hem zou leveren (CGVS, p. 14). Gelet op uw verklaringen dat u vijf jaar lang voltijds tewerkgesteld was in de bakkerij van uw vader, én u er reeds voordien ook al werkte (CGVS, p. 13), komen deze vage verklaringen zeer bevreemdend over en doen deze vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweringen dat uw vader effectief een bakkerij had, temeer daar u verklaarde dat uw vader ziek was en niet vaak naar de bakkerij kwam (CGVS, p. 5 en 6) en er logischerwijs verwacht kan worden dat u, die als enige van uw vaders kinderen in de bakkerij actief was (CGVS, p. 8 en 20) en de enige persoon die klaarblijkelijk te vertrouwen was – u zat aan de kassa en er veel werd gestolen door de andere werknemers van uw vader (CGVS, p. 15) deze kennis eigen maakte om de goede werking van de bakkerij te garanderen, hetgeen hier niet het geval is.

Daarnaast kan erop gewezen worden dat u bijzonder vaag bleef wat betreft de nochtans cruciale contracten afgesloten tussen de bakkerij van uw vader en de Topchi legerbasis. Immers, uit uw verklaringen, blijkt dat deze legerbasis uw grootste klant was (CGVS, p. 14) en jullie zonder hen onvoldoende zouden verdienen om te leven (CGVS, p. 15). Bovendien stelde u dat u problemen kreeg met de taliban precies omwille van deze samenwerking met de overheid: dit vormt een sleutelelement in uw vluchtrelaas (CGVS, p. 12). Nochtans bleek u niet in staat te beschrijven hoe deze contracten tot stand kwamen. U had wel weet van een vriend die uw vader introduceerde, u kon ook zijn naam geven en melden dat hij in burger werkte op de basis, maar verdere uitleg over wat hij precies deed of hoe hij uw vader had leren kennen bleef u verschuldigd (CGVS, p. 17). Ook over de commandant die de onderhandelingen voerde, kon u weinig informatie geven, zowel wat betreft zijn naam als de manier waarop hij contact had met uw vader (CGVS, pp. 17-18). Voorts kan erop gewezen worden dat het enigszins bevreemdend overkomt dat u aanvankelijk verklaarde dat ook u contracten met de overheid heeft afgesloten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, punt 3.5), maar dat u later aangaf dat uw vader alle contracten regelde (CGVS, p. 17). Bovendien wist nu niet wanneer hij voor het laatst een contract met de legerbasis onderhandelde en afsloot (CGVS, p. 17). Dit alles is weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U kon voorts geen enkel document ter staving van het bestaan van de bakkerij van uw vader voorleggen. Dit is merkwaardig. U stelde wel van plan te zijn documenten op te vragen maar u verklaarde dat dit door de machtsovername van de taliban niet meer mogelijk is en de toekomst niet te hebben kunnen voorspellen (CGVS, p. 11, 12 en 24). De machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021, waar ook uw advocaat naar verwees (CGVS, p. 25 en 26), kan het verkrijgen van documenten dan wel bemoeilijken, maar hiermee wordt volledig voorbijgegaan aan het feit dat u reeds sinds januari 2021 in België bent en aldus voldoende tijd had om minstens een begin van een bewijs – zoals foto's, bankuittreksels, bestelbonnen, elektriciteitsrekeningen (CGVS, p. 11, 15 en 19) - te vergaren aangaande uw tewerkstelling of uw vluchtrelaas. Bovendien werd u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud gevraagd om alsnog documenten aangaande uw tewerkstelling – en aangaande uw relaas – neer te leggen (CGVS, p. 26). Ofschoon de toegekende termijn reeds overschreden is, mocht het Commissariaatgeneraal tot op heden niets van u ontvangen. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties aanzienlijk.

Gelet op voorgaande heeft u nauwelijks aannemelijk gemaakt dat uw vader een bakkerij had en brood leverde aan de Afghaanse overheid. Aldus kan er amper nog geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw vader omwille van zijn gepercipieerde steun aan de overheid problemen kreeg met de taliban en dat de taliban u een jaar tot twee jaar voor uw vertrek omwille hiervan wilde rekruteren (CGVS, p. 12 en 20).

Dit kan verder onderbouwd worden door de vaststelling dat uit de beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u werd beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

Vervolgens valt op dat u met betrekking tot de dreigbrieven die de taliban uitvaardigden tegen u bijzonder weinig informatie kon verschaffen. Inhoudelijk kwam u niet verder dan het hernemen van een generieke boodschap, met name een aanmaning tot rekrutering (CGVS, p. 22). U legde deze brieven niet neer ter ondersteuning van uw relaas. U kon niet situeren wanneer de eerste dreigbrieven uw vader bereikten (CGVS, p. 21). U had geen idee om hoeveel brieven het gaat (CGVS, p. 21). Gevraagd naar om de hoeveel tijd er zo'n brief kwam, gaf u aan dit niet te weten (CGVS, p. 24). U wist ook niet of de brieven ondertekend waren en gaf aan ze nooit zelf gezien te hebben (CGVS, p. 25). Meer nog, u gaf aan ook nooit naar de brieven gevraagd te hebben omdat u ze toch niet kon lezen. Het is opmerkelijk dat uw vader wel kan lezen en schrijven (CGVS, p. 6) maar u hem niet vroeg de brieven voor te lezen. Gezien de beslissing het land te verlaten werd genomen op basis van deze dreigbrieven, die de eis u te laten aansluiten bevatten en die gelden als enige daad van vervolging voor vertrek – jullie zijn op geen enkele andere manier benaderd geweest door de taliban (CGVS, p. 12 en 24) -, is dit alles niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo spontaan en volledig mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft en waarom hij vreest om ernaar terug te keren, quod non in casu. Hierbij aansluitend kan er nog opgemerkt worden dat u weinig kennis had over de taliban in uw regio. Zo kon u geen enkele naam noemen van een talibanstrijder of een talibancommandant (CGVS, pp. 18-19), noch een voorbeeld geven van een gedwongen rekrutering in uw dorp of vriendenkring, hetgeen nochtans gebeurde (CGVS, p. 19). Ook kon u geen andere bakkers of handelaars benoemen die op eenzelfde manier als u, door hun samenwerking met de overheid, in de problemen kwamen met de taliban. U stelde slechts dat er veel dergelijke mensen zijn, maar u kon als enig voorbeeld iemand noemen die u in België ontmoet had bij uw advocaat en een soortgelijk probleem had (CGVS, p. 22). Deze vaststellingen aangaande uw verklaringen over de taliban en de wijze waarop deze u problemen bezorgden zijn allerminst overtuigend en doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast kan er nog gewezen worden op de houding van u en uw familie nadat u in de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u de dreigbrieven van de taliban inschatte als een doodsbedreiging: mensen die niet ingaan op de eisen van de taliban zouden immers gedood worden (CGVS, p. 22). In het licht van deze verklaringen kan er niet ingezien worden dat u na de ontvangst van de eerste dreigbrief in de bakkerij van uw vader bleef werken (CGVS, p. 21). Ook blijkt uit uw verklaringen dat na uw vertrek de bakkerij zijn activiteiten voortzette tot de val van de regering, en uw vader ook bleef leveren aan de overheid (CGVS, p. 12, p. 25). Ook deze vaststelling is in het licht van uw verklaringen over de dreiging die van taliban de taliban uitging weinig aannemelijk.

Tot slot komt het zeer bevreemdend over dat de taliban, nadat u het land had verlaten, nog tweemaal bij uw familie thuis kwamen aankloppen, maar dat dit pas gebeurde na de val van de Afghaanse regering in augustus 2021, i.e. ruim twee jaar na uw vlucht uit het land (CGVS, p. 25). Het is weinig aannemelijk dat de taliban, die het op u specifiek gemunt hadden, gedurende twee jaar niets ondernomen hebben om u te zoeken en te vinden, om plotsklaps naar uw ouderlijke woning te komen. Dienaangaande kan er overigens nog opgemerkt worden dat uw verklaringen hieromtrent niet coherent waren: tijdens uw onderhoud op de DVZ verklaarde u dat uw vader de taliban te woord stond tijdens deze contacten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 5), maar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zei u dat de taliban niet met uw vader en niet met uw oudste broer gesproken hebben (CGVS, p. 25). Deze vaststellingen doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw vermeende samenwerking met de Afghaanse overheid in de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan en dat u door hen gedwongen werd om zich bij hen aan te sluiten.

Voorts kan uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF

alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen

om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door u neergelegde screenshot van uw facebookprofiel kan bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Hieruit blijkt slechts dat u een profiel beheert, doch bevat verder geen relevante informatie voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris *in casu* een manifeste appreciatiefout begaat.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en meent dat de adjunct-commissaris *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met zijn specifieke profiel, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven, meent verzoeker dat de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoeker meent dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en dat hem het voordeel van de twijfel toegekend moet worden, daar er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Aangaande de tegenstrijdige informatie die hij over zijn identiteit gegeven heeft, laat verzoeker het volgende gelden:
"*Allereerst lijkt het van belang te benadrukken dat de verzoeker een jongere is met weinig scholing die een ingewikkelde migratiereis heeft meegemaakt. Hij heeft inderdaad veel ongemak geleden in Roemenië en Duitsland tijdens zijn asielprocedures. Hij had niet de gelegenheid om een interview af te leggen zoals in België. Hij kon ook geen kopie van zijn documenten krijgen. Hij beweert altijd dezelfde data te hebben gegeven, of het nu in Roemenië was of in Duitsland.*
Op grond hiervan kan verzoeker niet worden verweten dat hij tegenstrijdige informatie over zijn identiteit heeft gegeven, zonder dat hij kon nagaan wat er in zijn administratief dossier stond.

Ten tweede, heeft verzoeker bij de inleiding van zijn asielaanvraag bij de DVZ verklaard dat hij ongeveer 16-17 jaar oud was. Het CGVS, dat zich baseert op een beslissing van leeftijdsbepaling, is van mening dat verzoeker ouder dan 18 jaar was toen hij in België aankwam. Dat ondermijnt, volgens het CGVS, de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.
Hoewel verzoeker zich ervan bewust is dat het noch aan het CGVS, noch aan Uw Raad is om zich uit te spreken over een beslissing van leeftijdsbepaling, verzoekt zij Uw Raad niettemin rekening te houden met de overgelegde documenten en met de volgende ontwikkelingen.
In alle opzichten willen wij de aandacht van de Raad vestigen op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests. Deze methode van leeftijdsbepaling wordt unaniem bekritiseerd door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken.
In dit verband heeft het Europees Parlement in 2013 in een resolutie over NBMV erkend dat:
"[European Parliament] deplores the unsuitable and intrusive nature of the medical techniques used for age assessment in some Member States, which may cause trauma, and the controversial nature and large margins of error of some of the methods based on bone maturity or dental mineralisation; calls on the Commission to include, in the strategic guidelines, common standards based on best practices, concerning the age assessment method, which should consist of a multidimensional and multidisciplinary assessment, be conducted in a scientific, safe, child-sensitive, gender-sensitive and fair manner, with particular attention to girls, and be performed by independent, qualified practitioners and experts; recalls that age assessment must be conducted with due respect for the child's rights and physical integrity, and for human dignity, and that minors should always be given the benefit of the doubt; recalls also that medical examinations should only be conducted when other age assessment methods have been exhausted and that it should be possible to appeal against the results of this assessment; welcomes the work of EASO on this subject, which should be taken as a basis for dealing with all minors1."
Op 20 februari 2010 heeft de Nationale Orde der Artsen een advies over deze kwestie gepubliceerd:
"De techniek van de botleeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling.
Verschillende factoren (etnische, genetische, endocrinische, sociaaleconomische, nutritionele, medische, ...) kunnen de groei van een individu beïnvloeden.
De tabellen voor de botleeftijdsbepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren.
De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong en van het sociaaleconomisch en nutritioneel niveau van het individu.
Voorts schuilt een moeilijkheid in de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen.
Schatting houdt altijd een onnauwkeurigheidsfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval. Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn."
Bovendien is door talrijke wetenschappelijke rapporten bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden. Het Platform kinderen op de vlucht bijvoorbeeld haalt in dit verband talrijke onderzoeken aan:
"De impact van trauma is een aspect dat pas sinds kort onderzocht wordt in de sector van wetsgeneeskunde of leeftijdsschatting. In traumatologisch onderzoek vermelden verschillende studies het verband tussen stress en de weerslag op groei en rijping. Een onderzoek van 2011 toont aan dat de puberteit gemiddeld 8 maanden vroeger begint bij mishandeling. In 2013 noteerde een ander onderzoek een verkorting van de telomeren bij volwassenen die een gedeeltelijke of algehele posttraumatische stress doormaakten. "Een telomeer is een stukje DNA, zonder codes, aan het uiteinde van elk chromosoom. De telomeren verkorten met de leeftijd, bij elke celdeling". Uit onderzoek blijkt een veroudering van 5 jaar bij een matige posttraumatische stress. Voor een persoon met een ernstige vorm van posttraumatische stress is de weerslag op de veroudering 10 jaar. 34% van de Afghaanse jongens aangekomen in Groot-Brittannië lijden aan posttraumatische stress. Het is waarschijnlijk dat jonge Afghanen in België in dezelfde mate lijden onder posttraumatische stress. Het is cruciaal te beseffen dat kinderen die zeer sterk getraumatiseerd zijn, meer kans hebben om verouderingskenmerken te vertonen. Zij lopen dus meer risico op twijfel over hun leeftijd, en dus op een mogelijke meerderjarigheidsverklaring. Een kwetsbare minderjarige kan hierdoor nog veel kwetsbaarder worden2."
Bovendien blijft verzoeker bij zijn verklaringen over zijn leeftijd: hij is geboren op 2002 en hij was minderjarig toen hij in België aankwam.
Ten slotte zij erop gewezen dat de beslissing betreffende de leeftijdsbepaling van verzoeker, niet is opgenomen in het administratieve dossier dat aan verzoeker is meegedeeld, zodat hij de inhoud ervan niet kan verifiëren.

Met deze jonge leeftijd had het CGVS-rekening moeten houden toen het zijn verhaal en zijn angst beoordeelde. Verzoeker had op zijn minst het voordeel van de twijfel moeten krijgen en zijn leeftijd had niet mogen worden beschouwd als een element dat zijn geloofwaardigheid zou hebben aangetast."

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen uitgebreide kennis heeft van de bakkerij van zijn vader, wijst verzoeker op het volgende:
"*Ten eerste herinnert verzoeker zich dat hij weinig scholing heeft gehad en dat het bijgevolg zijn vader was die de administratieve delen van de bakkerij beheerde. Het lijkt dus logisch dat verzoeker de inhoud van het contract tussen de bakkerij van zijn vader en de militaire basis Topchi niet kent. Hoewel hij ziek was, ging de vader van verzoeker naar de bakkerij om zich met de administratieve kant van de zaak bezig te houden, en liet hij de dagelijkse leiding aan verzoeker over.*
Maar ook al kende hij niet veel over de administratie deel van de bakkerij, toch slaagde verzoeker erin enige informatie te verstrekken over het contract tussen de militaire basis en zijn vader (b.v. de naam van de medecontractant en de duur van het contract)
Ten tweede, en met betrekking tot het gebrek aan documentatie waaruit het bestaan van de bakkerij blijkt, herhaalt verzoeker wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft gezegd. Alle documenten betreffende de bakkerij bleven in de bakkerij, en helaas, sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen, is zijn familie er niet meer naar teruggekeerd uit vrees voor represailles."

Aangaande de vermeende poging tot rekrutering en de bedreigingen van de taliban, laat verzoeker het volgende gelden:
"*De verwerende partij merkt op dat, uit objective informatie waarover ze beschikt – waaronder EASO COI Afghanistan recruitment by armed groups - dat gedwongen rekrutering niet bestaat. Nochtans is het belangrijk te benadrukken dat Amnesty International al een verslag (Amnesty International opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment", July 2012) heeft gepubliceerd betreffende de vorige EASO COI report waarin ze aantoont dat de gedwongen rekrutering bestaat in Afghanistan, in tegenstelling tot wat er in het rapport EASO COI bestaat:*
« (…) »
(Amnesty International, « Amnesty International opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment", July 2012 », 2012, https://www.amnesty.eu/news/opinion-on-the-easo-coi-report-afghanistan-taliban-strategies/).
Amnesty International is een objectieve en onpartijdige organisatie. Deze informaties trekken ten minst de informaties van het EASO-verslag in twijfel. Deze twijfel moet in het voordeel van verzoeker spelen.
Ten tweede, betreffende de inhoud van de dreigbrieven die verzoeker heeft ontvangen, is hij, in tegenstelling tot de verwerende partij, van mening dat hij duidelijk heeft uitgelegd wat de brieven inhielden, gaf hij alle informatie die in zijn bezit was. Hij bevestigt de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had afgelegd over dit onderwerp.
Ten derde bevestigt verzoeker dat hij in de bakkerij is blijven werken ondanks bedreigingen van de Taliban. Verzoeker legde uit dat hij geen andere keus had dan naar de bakkerij te blijven gaan, anders zou zijn gezin geen inkomsten hebben gehad. De verzoeker wist dat hij een risico nam, maar hij moest dat doen om ervoor te zorgen dat zijn gezin een inkomen had.
Ten slotte, wat betreft het feit dat de Taliban niet naar de woning van verzoeker zijn teruggekeerd voordat zij in augustus 2021 de macht overnamen, is verzoeker van mening dat zij, door hun huidige positie, meer vrijheid hebben om te doen wat zij willen. Natuurlijk was verzoeker ook verbaasd te vernemen dat de Taliban niet eerder waren gekomen, maar hij herinnert zich dat zij, ondanks het uitblijven van een bezoek, dreigbrieven bleven sturen."

Aangaande de vastgestelde incoherentie tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), stelt verzoeker als volgt:
"*Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS namelijk dat de Taliban niet met zijn vader of zijn broer hebben gesproken na de vertrek van verzoeker.*
Volgens de verzoekende partij is het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.
Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.
Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.
Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In casu is de eerste tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ. De twee versies zijn niet onverenigbaar als rekening wordt gehouden met het feit dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen of kunnen sommige elementen vergeten, vanwege een gebrek aan continuïteit in zijn ideeën. De tweede tegenstrijdigheid is blijkbaar een vergissing van verzoeker, als gevolg van zijn stress gedurende het interview. Ter verduidelijking wenst verzoeker toe te voegen dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het slechts in België heeft geleerd.
Volgens de verzoekende moet deze grief, die te streng is, worden verworpen."

Verder betoogt verzoeker andermaal dat hem desgevallend het voordeel van de twijfel moet worden toegekend en geeft dienaangaande een theoretische uiteenzetting.

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat "*[h]et feit dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd leidt tot het vermoeden dat verzoeker in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd, en keert de bewijslast om*". Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris *in casu* niet heeft aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat vermeende vervolgingen in het verleden in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat hij toegang zal hebben tot effectieve overheidsbescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker vooreerst op zijn vermeende regio van herkomst, namelijk het dorp Tesha, gelegen in het district Asadabad van de provincie Kunar. Hij merkt op dat de adjunct-commissaris zich in de bestreden beslissing baseert op verschillende verslagen, met name EASO, *"Country Guidance: Afghanistan"* van november 2021, EASO, *"Afghanistan: security situation"*, van juni 2021, EASO, *"Afghanistan: security situation update"*, van september 2021, EASO, *"Afghanistan: Country focus*" van januari 2022 en COI Focus, *"Afghanistan: Veiligheidssituatie"*, van 5 mei 2022, om te concluderen dat hij veilig naar Afghanistan kan terugkeren, maar is van mening dat de adjunct-commissaris een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

Wat zijn risicoprofiel betreft, stelt verzoeker dat hij als mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij citeert ter staving uit UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Anti-government elements (AGEs)"*, augustus 2019, p. 30; Asylos, *"Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 19 april 2016, p. 41. Hij meent dat hij dus persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (*sic*) in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij terugkeer naar Landakhel (*sic*) een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Vervolgens gaat verzoeker concreet en uitgebreid in op zijn voorgehouden vrees om als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is, waarbij de vrees van een verzoeker om internationale bescherming als gegrond wordt beschouwd indien *"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable…"* (UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998 en UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, § 11 (internetlink). Verzoeker stelt dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en kondigt aan verder uiteen te zetten dat hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is volgens verzoeker erg groot omdat ze enerzijds bij terugkeer het risico lopen intern ontheemd te worden en ze anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer *an sich*. Verzoeker betoogt vooreerst dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren waaronder ten eerste daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-

Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en c) van de Vreemdelingenwet). Hij meent het risico te lopen te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door deze actoren op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of spion geworden is (UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*, 6 November 2002, (internetlink)). Hij wijst erop dat "*UNHCR Guidelines"* terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' erkennen als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en citeert vervolgens uit het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", dat verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaans experte uit Duitsland (EASO COI query, *Afghan nationals perceived as 'Westernised*, 2 september 2020, p. 3-4) internetlink). Verzoeker citeert vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de taliban (Danish Refugee Council, *Tilbagevenden til Afghanistan*, oktober 2017; Save the Children, *From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*, 2018; Stahlmann, F., *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, 2019; Refugee Support Network, *After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*", april 2016). Hij wijst ook op voormeld rapport van Asylos van augustus 2017, waarin wordt gesteld dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot, en dat dit in het bijzonder het geval is voor kinderen in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Hij meent dat hij zich in dit geval bevindt. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen (F. STAHLMANN, *Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*, 28 maart 2018; UN Security Council, *Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*, 5 oktober 2016).

Verzoeker argumenteert verder dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet). Hij wijst erop dat voormeld rapport van Asylos van augustus 2017 stelt dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Verder betoogt hij dat uit een EASO-rapport van 2017 blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat buren toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de islam of gender, als uitdagend beschouwd kan worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen (EASO Country of Origin Information Report, *Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*, December 2017). Verzoeker stelt tot besluit dat verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het Westen gegrond is.

Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgrond stelt verzoeker vooreerst dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft geoordeeld dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht. Verzoeker wijst erop dat richtlijnen van UNHCR specifiëren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2019). Hij wijst er opnieuw op dat terugkerende Afghanen uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen, afvalligen of verraders en hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet zou volstaan voor een gegronde vrees voor vervolging. Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als '*kafirs*' (F. STAHLMANN, *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, Asylmagazin 2019, (276) 279) en in een recente video bevestigde de taliban hun positie tegenover westerse ideologieën door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the*

poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"(B. ROGGIO, *Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*, 10 juni 2020 (internetlink)), zo merkt verzoeker op. Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en betoogt verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, en er dus nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden en herhaalt dat een toekomstgerichte beoordeling vereist is en dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is.

Ten tweede argumenteert verzoeker dat de groep van 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging, zowel door de taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten interneren die fundamenteel zijn voor hun identiteit en wijst erop dat voormeld Asylos-rapport van 2017 verwesterde Afghanen als '*targeted groups*' door de taliban beschouwt. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het '*stigma of failure*' waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid (L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, Migration Studies 2013, (1) 11 en L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *Deportation Stigma and Re-migration*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652), aldus verzoeker. Verzoeker verwijst verder naar onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa waaruit blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door "*het spel mee te spelen*" zou volgens verzoeker in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden. Hij wijst er verder op dat ook het EASO-rapport het risico bevestigt dat verwesterde Afghanen het doelwit worden van de taliban als zij naar Afghanistan terugkeren (EASO, *Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*, December 2020, p. 81) en dat in het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 werd gesteld dat dergelijk risico moest onderzocht worden. Hij besluit hieromtrent als volgt:

"*Verzoeker - die in Europa leeft sinds drie jaar en duidelijk « verwesterd » is - het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden68.*

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier.

Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestersing betreft, heeft verzoeker in de loop van de meer dan drie jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). Verzoeker is van mening dat vrouwen en mannen gelijk zijn. Hij verzet zich tegen het schoolverbod tegen meisjes of het werkverbod tegen vrouwen. Aan zijn raadsman legt hij ook uit dat hij geen turban of geen baard wil dragen. Volgens hem, vrouwen ook vrij moeten zijn te kiezen of ze een sjaal willen dragen of niet. Hij is van mening dat iedereen vrij te kiezen zou moeten zijn. Hij is niet eens met de visie van Islam van de Taliban. Zijn interpretatie van de Koran is totaal in tegenstelling met die van de Taliban. Hij wil hobby's hebben, naar muziek luisteren, de job van zijn keuze hebben.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd in Europa verbleef, wie over een heel familienetwerk in België beschikt, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,…) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c).
De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan argumenteert verzoeker dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het land wordt geconfronteerd met extreme tekorten en armoede en bevond zich voor de machtsovername door de taliban al in een zeer precaire economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19-pandemie, het gewapend conflict en dit is daarna alleen maar verslechterd, zo meent hij. Verzoeker citeert ter staving uit La Libre, «*Les Afghans aussi méritent notre aide*», 23 maart 2022 en VRT news, "*VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit*", 31 maart 2022). Verzoeker maakt vervolgens de vergelijking met de economische en humanitaire crisis op het Europese continent na de Tweede Wereldoorlog en stelt dat deze enkel werd overwonnen dankzij het Marshallplan. Afghanistan heeft volgens verzoeker zonder twijfel ook nood aan een dergelijk plan, maar de internationale gemeenschap legt voorwaarden op, zoals het respecteren van mensenrechten. Door te weigeren mensenrechten en in het bijzonder vrouwenrechten te garanderen en een democratische staat op te bouwen zijn de de-facto-autoriteiten rechtstreeks verantwoordelijk voor de socio-humanitaire en economische crisis in Afghanistan en de verergering ervan, zo meent verzoeker. Deze is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische waarden van het talibanregime (EASO, *Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report*, januari 2022, p. 66). Hij wijst erop dat miljarden Afghaanse tegoeden bevroren zijn en dat enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd. Hij betoogt dat zolang scholen gesloten zijn voor meisjes en de talibanregering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp zal geleverd worden, dat zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de taliban deze situatie zal blijven, dat de beperkte dringend internationale humanitaire hulp ontoereikend is om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien en dat tegelijk de administratieve capaciteit van de taliban zeer beperkt is omdat vele voormalige regeringsambtenaren zijn gevlucht waardoor basisdiensten niet worden verleend. Ook de gestegen werkloosheid zou een gevolg zijn van het autoritaire regime van de taliban. Verzoeker meent dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precaire situatie.

Voorts meent verzoeker dat mocht de Raad tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand niet het gevolg is van beslissingen van de talibanregering, en dat bijgevolg artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, België verplicht is, in toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Verzoeker vreest gezien de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan en meent op die basis ook aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming.

Aangaande de veiligheidssituatie betoogt verzoeker, onder verwijzing naar de "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van augustus 2018 dat de veiligheidssituatie erg verslechterd is sinds 2014 (p. 20-22). Ook OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie (OSAR, *Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles*, 12 september 2019; Amnesty International, *Afghanistan 2019*; Human Rights Watch, *Civilians Are Losing the War in Afghanistan*, 14 september 2018; HRW, *Afghanistan – Events of 2019* (internetlink)*)*. Verzoeker betoogt dat deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan. Hij wijst erop dat op 15 augustus 2021 de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan (EASO, *Afghanistan security situation: country of origin information report"* January 2022, p.14-15 (internetlink)) en betoogt dat ondanks een vermindering van het geweld na de machtsovername door de taliban er nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen (p. 61-62). Hij benadrukt dat UNHCR in een nota van augustus 2021 opriep om alle gedwongen terugkeer op te schorten en om toegang tot het grondgebied te verlenen voor Afghaanse vluchtelingen (UNHCR, *Position on returns to Afghanistan*, 17 augustus 2021, p. 2-3 (internetlink)) en recent zijn positie heeft bevestigd inzake toegang tot het grondgebied voor Afghanen (UNHCR, *Guidance note on the international protection needs of people*

fleeing Afghanistan, February 2022, p. 2-3). Verzoeker citeert een arrest van de Raad van 17 januari 2019 waarin wordt gesteld dat beschermingsverzoeken met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld en wijst erop dat de bronnen waarop de motivering van de adjunct-commissaris is gebaseerd van januari 2022 dateren en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie dateert van 8 december 2021. Verzoeker meent dat de door de adjunct-commissaris gebruikte informatie niet voldoende is geactualiseerd en wijst op de conclusies die inzake de beschikbaarheid van bronnen worden bereikt in EASO, *Afghanistan: country focus*, January 2022, p. 8-9 en COI-Focus, *Afghanistan: Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022, p. 4 en 16. Gelet op deze ontwikkelingen lijkt het volgens verzoeker voorbarig te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd in Afghanistan en meent hij dat het gebrek aan actuele en objectieve informaties zou moeten aanzetten tot voorzichtigheid. Verzoeker verwijst naar de bevindingen van de Raad in voormeld arrest van 31 maart 2022 en stelt dat er momenteel niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij nodigt de adjunct-commissaris uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een *"Fact-Finding Mission"* (hierna: FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen. Hij herinnert in dit verband aan het rapport van het European Country of Origin Sponsorship van november 2010, waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM (European Country of Origin Sponsorship, *EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions*, November 2010, p. 6-8).

Verzoeker merkt voorts op dat de adjunct-commissaris geen melding maakt van de veiligheidssituatie in de provincie van herkomst van verzoeker, Kunar. Hij stelt dat volgens het EASO-rapport van september 2021 de veiligheidssituatie in de provincie van Kunar zeer onstabiel en onveilig is (EASO, *Afghanistan: security situation update*, September 2021, p.89-90 (internetlink)) en dat andere bronnen, waaronder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, bevestigen dat Kunar zeer vatbaar is voor gewelddadige incidenten. Verzoeker meent dat een terugkeer voor hem helemaal niet mogelijk is omdat de provincie Kunar niet veilig is voor burgers. Door geen rekening te houden met zijn individuele situatie alsook de algemene situatie in de provincie Kunar heeft de adjunct-commissaris volgens verzoeker artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en "*het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU*" geschonden. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie in het administratief dossier zou de Raad aanmoedigen om hem op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen op basis van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zo stelt verzoeker, die meent dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of het aantal doden en verwijst naar het arrest "*Sufi et Elmi c. Royaume-Uni"* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 18 september 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geen eenduidige verklaringen aflegde over zijn identiteit en zijn leeftijd en dienaangaande geen documenten neerlegde, omdat (B) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader een bakkerij had en brood leverde aan de Afghaanse overheid en dat hij, omwille van zijn vermeende samenwerking met de Afghaanse overheid in de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan en door hen gedwongen werd om zich bij hen aan te sluiten, nu (i) hij niet beschikte over een uitgebreide kennis van de bakkerij van zijn vader, waar hij nochtans geregeld werkte toen hij nog naar de madrassa ging en later vijf jaar lang voltijds aan de slag was, (ii) hij bijzonder vaag bleef wat betreft de nochtans cruciale contracten afgesloten tussen de bakkerij van zijn vader en de Topchi legerbasis, (iii) hij voorts geen enkel document ter staving van het bestaan van de bakkerij van zijn vader kon voorleggen, (iv) uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, (v) hij over de dreigbrieven die de taliban tegen hem uitvaardigden bijzonder weinig informatie kon verschaffen, (vi) zijn houding en die van zijn familie nadat hij in de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan weinig aannemelijk is in het licht van zijn verklaringen over de dreiging die van de taliban

uitging, en (vii) het zeer bevreemdend overkomt dat de taliban, nadat hij het land had verlaten, nog tweemaal bij zijn familie thuis kwamen aankloppen, maar dat dit pas gebeurde na de val van de Afghaanse regering in augustus 2021, *i.e.* ruim twee jaar na zijn vlucht uit het land, en zijn verklaringen hieromtrent niet coherent waren, omdat (C) hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en vervolgd zal worden, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (F) het door hem neergelegde screenshot van zijn Facebookprofiel bovenstaande argumentatie niet kan ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Verzoeker verklaart dat zijn vader een bakkerij had en behalve aan particulieren ook aan overheidsinstanties brood verkocht. Zo zou hij reeds lang contracten hebben lopen gehad om brood te leveren aan de legerbasis Topchi. Ten gevolge hiervan zouden de taliban verzoekers vader vanaf een zeker ogenblik in dreigbrieven beticht hebben van samenzwering met de overheid en hem gevraagd hebben hiermee te stoppen. Zo'n twee tot één jaar voor zijn vertrek zouden de taliban in deze dreigbrieven geëist hebben dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten omdat hij inmiddels groot genoeg was om mee te gaan vechten. Omwille van deze aanhoudende eis van de taliban zich bij hen aan te sluiten zou verzoekers vader op gegeven moment besloten hebben hem naar het buitenland te sturen. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan ongeveer halverwege 2019 verliet en anderhalf jaar onderweg was naar België, waar hij in januari 2021 aankwam. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord omwille van zijn vermeende samenwerking met de (voormalige) overheid.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

De adjunct-commissaris wijst er vooreerst terecht op dat verzoeker sinds zijn aankomst in Europa verschillende namen en geboortedata heeft opgegeven bij verschillende asielinstanties en geen documenten heeft neergelegd ter staving van zijn voorgehouden identiteit. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"*Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Roemenië, waar u op 8 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, als geboortejaar 2004 opgaf. U verklaarde zich er aldus minderjarig. Op 23 december 2020 gaf u zich onder de naam So*(…) *S*(…) *ten aanzien van de Duitse autoriteiten als meerderjarig aan, met als geboortejaar 2002. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in België op 21 januari 2021, dat u indiende onder de naam Sh*(…) *S*(…)*, verklaarde u geboren te zijn op 30 juni 2004. U verklaarde zich bijgevolg opnieuw minderjarig. De resultaten van het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 10 februari 2021, stellen uw leeftijd evenwel op 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Dat u meerderjarig bent, is bijgevolg objectief vastgelegd. Toch verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 29 maart 2021 uitdrukkelijk dat u zestien jaar en tien maanden oud was (DVZ verklaring, punt 4). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 30 maart 2022 hield u vast aan uw eerdere verklaringen. U stelde namelijk achttien jaar te zijn (CGVS, p. 3). Op de vraag welke leeftijd uw moeder u zou geven, antwoordde u dat ze ongeveer twee en een half jaar geleden aan u verteld had dat u zestien en een half jaar oud was (CGVS, p. 3). Volgens deze stelling zou u dan weer negentien jaar oud zijn. Deze wisselende verklaringen aangaande uw naam en uw leeftijd zijn niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij /zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit, quod non in casu. U haalde tijdens uw onderhoud op de DVZ bovendien aan dat er in Afghanistan nog documenten zouden zijn gerelateerd aan uw geboorte (DVZ verklaring, punt 29). Ernaar gevraagd tijdens het gehoor stelde u dat men u niet heeft willen geloven en u daar dus ook niet meer naar gevraagd heeft (CGVS, p. 11). Er dient evenwel op gewezen te worden dat het de plicht is van de verzoeker een oprechte inspanning te leveren om documenten te verzamelen die de verklaringen over zijn/haar identiteit kunnen ondersteunen. De vaststelling dat uw geen eenduidige verklaringen aflegde over uw identiteit en uw leeftijd en dat u dienaangaande geen documenten neerlegde, ondermijnt sterk uw algemene geloofwaardigheid.*"

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij "*een jongere is met weinig scholing die een ingewikkelde migratiereis heeft meegemaakt*" doet hij geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat hij met betrekking tot zijn identiteit correcte en coherente verklaringen aflegt doorheen de verschillende procedures die hij in verschillende Europese landen doorloopt of initieert met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen waar hij stelt dat hij in Roemenië en Duitsland niet de gelegenheid had om een interview af te leggen zoals in België en er geen kopie van zijn "*documenten*" kon krijgen, nog daargelaten dat hieruit op zich niet blijkt dat zijn verklaringen aangaande zijn identiteit er niet correct zouden zijn geregistreerd. Door louter te beweren "*altijd dezelfde data te hebben gegeven, of het nu in Roemenië was of in Duitsland*", weerlegt noch verklaart verzoeker de objectieve vaststellingen op basis van de stukken in zijn administratief dossier dat hij doorheen verschillende procedures internationale bescherming geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en leeftijd.

Waar verzoeker kritiek uit op de bij het leeftijdsonderzoek gehanteerde methode van leeftijdsbepaling, benadrukt de Raad dat de medische analyse en het resultaat daarvan niet in onderhavige procedure voor de Raad kunnen worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de zestig dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, bevindt deze beslissing met kennisgeving zich wel degelijk in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Bijkomende informatie - Deel CGVS', beslissing Dienst Voogdij FOD Justitie van 12 februari 2021), zodat hij hiervan kennis heeft kunnen nemen. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen over zijn leeftijd doet verzoeker geenszins afbreuk aan het resultaat van het leeftijdsonderzoek. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt geboren te zijn in 2002, wat niet strookt met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 30 maart 2022 achttien jaar oud te zijn (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie – Deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de geboortedatum opgeeft die hij blijkens de gegevens in zijn administratief dossier ook bij de Duitse asielinstanties heeft opgegeven en die door de DVZ weerhouden werd na voormeld leeftijdsonderzoek (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', verklaring DVZ, vraag 4 en stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 3, Info Duitsland – Roemenië). Gelet op zijn verklaringen België te zijn binnengekomen op 20 januari 2021, dient op basis van deze geboortedatum te worden vastgesteld dat

verzoeker reeds meerderjarig was bij aankomst in België, ook al beweert verzoeker in zijn verzoekschrift het tegendeel.

Voorts blijkt niet dat verzoeker tijdens de administratieve procedure dan wel in het kader van onderhavig beroep documenten heeft neergelegd die zijn verklaringen aangaande zijn identiteit kunnen staven, zodat de Raad hier logischerwijze geen rekening mee kan houden.

De adjunct-commissaris dient voorts te worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing met reden als volgt motiveert:
"*Vervolgens valt op dat u niet beschikte over een uitgebreide kennis van de bakkerij van uw vader, waar u nochtans geregeld werkte toen u nog naar de madrassa ging en later vijf jaar lang voltijds aan de slag was (CGVS p. 7, 13). U slaagde erin de dagelijkse activiteiten in een bakkerij in zeer algemene termen te beschrijven, maar kon op meer specifieke vragen geen bevredigend antwoord geven. Zo wist u niet wie de leverancier van de bloem was. U wist weliswaar dat er steeds zo'n tien tot twintig zakken per keer geleverd werden, doch hoeveel bloem er in deze zakken zat, kon u niet zeggen. Evenmin wist u hoeveel deze bloem kostte (CGVS, p. 14). Ook over het aanleveren van brandhout was uw antwoord niet eenduidig: u stelde eerst dat uw vader zelf om het hout ging, maar vervolgens gewezen op het feit dat jullie geen auto hadden en uw vader ziek was, verklaarde u dat hij het liet leveren en iemand betaalde die het hem zou leveren (CGVS, p. 14). Gelet op uw verklaringen dat u vijf jaar lang voltijds tewerkgesteld was in de bakkerij van uw vader, én u er reeds voordien ook al werkte (CGVS, p. 13), komen deze vage verklaringen zeer bevreemdend over en doen deze vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweringen dat uw vader effectief een bakkerij had, temeer daar u verklaarde dat uw vader ziek was en niet vaak naar de bakkerij kwam (CGVS, p. 5 en 6) en er logischerwijs verwacht kan worden dat u, die als enige van uw vaders kinderen in de bakkerij actief was (CGVS, p. 8 en 20) en de enige persoon die klaarblijkelijk te vertrouwen was – u zat aan de kassa en er veel werd gestolen door de andere werknemers van uw vader (CGVS, p. 15) deze kennis eigen maakte om de goede werking van de bakkerij te garanderen, hetgeen hier niet het geval is.*
Daarnaast kan erop gewezen worden dat u bijzonder vaag bleef wat betreft de nochtans cruciale contracten afgesloten tussen de bakkerij van uw vader en de Topchi legerbasis. Immers, uit uw verklaringen, blijkt dat deze legerbasis uw grootste klant was (CGVS, p. 14) en jullie zonder hen onvoldoende zouden verdienen om te leven (CGVS, p. 15). Bovendien stelde u dat u problemen kreeg met de taliban precies omwille van deze samenwerking met de overheid: dit vormt een sleutelelement in uw vluchtrelaas (CGVS, p. 12). Nochtans bleek u niet in staat te beschrijven hoe deze contracten tot stand kwamen. U had wel weet van een vriend die uw vader introduceerde, u kon ook zijn naam geven en melden dat hij in burger werkte op de basis, maar verdere uitleg over wat hij precies deed of hoe hij uw vader had leren kennen bleef u verschuldigd (CGVS, p. 17). Ook over de commandant die de onderhandelingen voerde, kon u weinig informatie geven, zowel wat betreft zijn naam als de manier waarop hij contact had met uw vader (CGVS, pp. 17-18). Voorts kan erop gewezen worden dat het enigszins bevreemdend overkomt dat u aanvankelijk verklaarde dat ook u contracten met de overheid heeft afgesloten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, punt 3.5), maar dat u later aangaf dat uw vader alle contracten regelde (CGVS, p. 17). Bovendien wist nu niet wanneer hij voor het laatst een contract met de legerbasis onderhandelde en afsloot (CGVS, p. 17). Dit alles is weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.
U kon voorts geen enkel document ter staving van het bestaan van de bakkerij van uw vader voorleggen. Dit is merkwaardig. U stelde wel van plan te zijn documenten op te vragen maar u verklaarde dat dit door de machtsovername van de taliban niet meer mogelijk is en de toekomst niet te hebben kunnen voorspellen (CGVS, p. 11, 12 en 24). De machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021, waar ook uw advocaat naar verwees (CGVS, p. 25 en 26), kan het verkrijgen van documenten dan wel bemoeilijken, maar hiermee wordt volledig voorbijgegaan aan het feit dat u reeds sinds januari 2021 in België bent en aldus voldoende tijd had om minstens een begin van een bewijs – zoals foto's, bankuittreksels, bestelbonnen, elektriciteitsrekeningen (CGVS, p. 11, 15 en 19) - te vergaren aangaande uw tewerkstelling of uw vluchtrelaas. Bovendien werd u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud gevraagd om alsnog documenten aangaande uw tewerkstelling – en aangaande uw relaas – neer te leggen (CGVS, p. 26). Ofschoon de toegekende termijn reeds overschreden is, mocht het Commissariaatgeneraal tot op heden niets van u ontvangen. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties aanzienlijk."

Verzoeker kan niet overtuigen in zoverre hij het bij hem vastgestelde gebrek aan kennis over de bakkerij van zijn vader en de contracten die werden afgesloten tussen deze bakkerij en de legerbasis Topchi tracht te verklaren door erop te wijzen dat hij weinig scholing genoten heeft en "*dat het bijgevolg zijn vader was die de administratieve delen van de bakkerij beheerde*". Verzoeker bevestigt immers dat hij de dagelijkse

leiding had over de bakkerij van zijn vader, zodat van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij weet wie minstens een keer per maand bloem kwam leveren aan de bakkerij, hoeveel bloem er dan geleverd werd en wat daar de prijs van was. Deze kennis betreft geenszins de loutere administratieve kant van de zaak. Voorts betwist verzoeker niet dat de contracten die zijn vader met de legerbasis Topchi zou hebben afgesloten ten grondslag zouden hebben gelegen aan de beschuldigingen van samenzwering met de overheid vanwege de taliban en de eis dat verzoeker zich zou aansluiten bij de taliban, en dat zij derhalve een sleutelelement van zijn relaas uitmaken. In dit opzicht is verzoekers gebrekkige kennis aangaande de totstandkoming van deze contracten niet aannemelijk, zelfs in acht genomen dat verzoekers vader hiervoor de nodige regelingen trof. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij er toch in slaagde hierover enige informatie te verstrekken, zoals de naam van de medecontractant en de duur van de contracten, maar weerlegt niet dat hij niet op de hoogte bleek van de naam van de commandant die de contracten voor rekening van de overheid tekende, noch wanneer het laatste contract werd afgesloten en tot wanneer dit nog zou hebben gelopen.

Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, met name dat alle documenten betreffende de bakkerij in de bakkerij zelf bleven en dat zijn familie daar sinds de machtsovername door de taliban niet meer naar terug is gekeerd uit vrees voor represailles. Zodoende weerlegt verzoeker niet dat hij reeds op 21 januari 2021, zijnde een halfjaar vóór de machtsovername door de taliban, een verzoek om internationale bescherming indiende in België en aldus over voldoende tijd beschikte om minstens een begin van bewijs te vergaren aangaande zijn tewerkstelling in de bakkerij van zijn vader of zijn vluchtrelaas, doch daartoe in gebreke is gebleven.

Aldus blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn vader een bakkerij uitbaatte en in het kader daarvan brood leverde aan de voormalige Afghaanse overheid, zodat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij als gevolg van zijn gepercipieerde steun aan de overheid problemen zou hebben gekregen met de taliban, die hem onder dwang zouden hebben willen rekruteren, tevens op de helling komt te staan.

De Raad merkt vervolgens op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat gedwongen rekrutering door de taliban niet bestaat, doch wel dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban in de betrokken periode, *i.e.* voorafgaand aan de machtsovername in augustus 2021, zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Uit deze informatie blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd was op lokale verankering en dat een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', LandInfo, "*Afghanistan: Recruitment to Taliban*", 29 juni 2017 en EASO, "*Afghanistan – Recruitment by armed groups*", september 2016). De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie van Amnesty International weerlegt deze bevindingen niet. Verzoeker kan er hoe dan ook niet mee volstaan te verwijzen naar algemene informatie over de rekruteringspraktijken van de taliban opdat aan zijn persoonlijk relaas geloof zou kunnen worden gehecht. Verzoeker dient zijn voorgehouden problemen met, en vrees voor, de taliban *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Zo dient te worden opgemerkt dat blijkens verzoekers verklaringen de beweerde pogingen van de taliban om hem te rekruteren in wezen verliepen via de afgifte van dreigbrieven aan zijn vader, doch dat verzoeker hierover bijzonder weinig informatie kon verschaffen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht: "*Inhoudelijk kwam u niet verder dan het hernemen van een generieke boodschap, met name een aanmaning tot rekrutering (CGVS, p. 22). U legde deze brieven niet neer ter ondersteuning van uw relaas. U kon niet situeren wanneer de eerste dreigbrieven uw vader bereikten (CGVS, p. 21). U had geen idee om hoeveel brieven het gaat (CGVS, p. 21). Gevraagd naar om de hoeveel tijd er zo'n brief kwam, gaf u aan dit niet te weten (CGVS, p. 24). U wist ook niet of de brieven ondertekend waren en gaf aan ze nooit zelf gezien te hebben (CGVS, p. 25). Meer nog, u gaf aan ook nooit naar de brieven gevraagd te hebben omdat u ze toch niet kon lezen. Het is opmerkelijk dat uw vader wel kan lezen en schrijven (CGVS, p. 6) maar u hem niet vroeg de brieven voor te lezen. Gezien de beslissing het land te verlaten werd genomen op basis van deze dreigbrieven, die de eis u te laten aansluiten bevatten en die gelden als enige daad van vervolging voor vertrek – jullie zijn op geen enkele andere manier benaderd geweest door de taliban (CGVS, p. 12 en 24) -, is dit alles niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo spontaan en volledig mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft en waarom hij vreest om ernaar terug te keren, quod non in casu.*"

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het zonder meer tegenspreken van de bovenstaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, en het bevestigen van zijn eerdere verklaringen dienaangaande. Zodoende blijft hij in gebreke deze vaststellingen te weerleggen of deze in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Verder onderneemt verzoeker geen enkele poging om de volgende pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris te weerleggen of te verklaren:
"*Hierbij aansluitend kan er nog opgemerkt worden dat u weinig kennis had over de taliban in uw regio. Zo kon u geen enkele naam noemen van een talibanstrijder of een talibancommandant (CGVS, pp. 18-19), noch een voorbeeld geven van een gedwongen rekrutering in uw dorp of vriendenkring, hetgeen nochtans gebeurde (CGVS, p. 19). Ook kon u geen andere bakkers of handelaars benoemen die op eenzelfde manier als u, door hun samenwerking met de overheid, in de problemen kwamen met de taliban. U stelde slechts dat er veel dergelijke mensen zijn, maar u kon als enig voorbeeld iemand noemen die u in België ontmoet had bij uw advocaat en een soortgelijk probleem had (CGVS, p. 22).*"

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers houding en die van zijn familie nadat hij in de negatieve belangstelling van de taliban kwam te staan:
"*Zo blijkt uit uw verklaringen dat u de dreigbrieven van de taliban inschatte als een doodsbedreiging: mensen die niet ingaan op de eisen van de taliban zouden immers gedood worden (CGVS, p. 22). In het licht van deze verklaringen kan er niet ingezien worden dat u na de ontvangst van de eerste dreigbrief in de bakkerij van uw vader bleef werken (CGVS, p. 21). Ook blijkt uit uw verklaringen dat na uw vertrek de bakkerij zijn activiteiten voortzette tot de val van de regering, en uw vader ook bleef leveren aan de overheid (CGVS, p. 12, p. 25). Ook deze vaststelling is in het licht van uw verklaringen over de dreiging die van taliban de taliban uitging weinig aannemelijk.*"

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij geen andere keuze had dan in de bakkerij te blijven werken ondanks de bedreigingen, aangezien zijn gezin anders geen inkomsten zou hebben gehad. Hem er tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op gewezen dat er als gevolg van zijn vertrek één man minder werkte in de bakkerij en hem gevraagd hoe zijn vader dat opgevangen heeft, antwoordde verzoeker: "z*onder mij konden ze ook verder werken maar niet op dezelfde manier, er werd vaak geld gestolen uit de kassa*" (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie – Deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat de bakkerij zonder verzoeker niet meer draaide of onvoldoende inkomsten genereerde voor verzoekers gezin. Dit mag tevens blijken uit het feit dat de bakkerij volgens verzoekers verklaringen nog tot aan de machtsovername door de taliban, *i.e.* zo'n twee jaar na zijn vertrek, open bleef (*Ibid.*, p. 12, 15, 22-23).

Tot slot overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:
"*Tot slot komt het zeer bevreemdend over dat de taliban, nadat u het land had verlaten, nog tweemaal bij uw familie thuis kwamen aankloppen, maar dat dit pas gebeurde na de val van de Afghaanse regering in augustus 2021, i.e. ruim twee jaar na uw vlucht uit het land (CGVS, p. 25). Het is weinig aannemelijk dat de taliban, die het op u specifiek gemunt hadden, gedurende twee jaar niets ondernomen hebben om u te zoeken en te vinden, om plotsklaps naar uw ouderlijke woning te komen. Dienaangaande kan er overigens nog opgemerkt worden dat uw verklaringen hieromtrent niet coherent waren: tijdens uw onderhoud op de DVZ verklaarde u dat uw vader de taliban te woord stond tijdens deze contacten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 5), maar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zei u dat de taliban niet met uw vader en niet met uw oudste broer gesproken hebben (CGVS, p. 25). Deze vaststellingen doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.*"

Verzoekers uitleg dat de taliban niet eerder dan hun machtsovername in augustus 2021 naar zijn woning gekomen zijn omdat zij door hun huidige positie meer vrijheid hebben om te doen wat zij willen is niet afdoende gelet op verzoekers verklaringen dat de taliban voorafgaand aan de machtsovername 's nachts actief waren in zijn regio en daarbij doelgericht op zoek gingen naar mensen met wie zij problemen hadden (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie – Deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Dat de taliban gedurende twee jaar na verzoekers vertrek onverrichter zake dreigbrieven zouden zijn blijven sturen om zijn aansluiting te bekomen, zoals hij stelt zich te herinneren, om dan plotsklaps na de machtsovername voor het eerst naar zijn ouderlijke woning te komen op zoek naar hem, kan derhalve niet overtuigen.

Door zijn verklaringen afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS louter te bevestigen, met name dat de taliban niet met zijn vader of (oudste) broer gesproken hebben na zijn vertrek, weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde incoherentie met zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk en frustrerend zijn (lawaaierig, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, enz.) en de kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, beperkt hij zich tot een algemene kritiek die hij niet op zijn persoonlijke situatie betrekt, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat de door hem aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. Voorts licht verzoeker niet toe hoe de afwezigheid van een advocaat tijdens het interview bij de DVZ hem zou hebben verhinderd de kernelementen van zijn persoonlijk relaas op zelfstandige en coherente wijze uiteen te zetten. Blijkens de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst werd het betrokken verslag aan verzoeker voorgelezen in het Pasjtoe en vervolgens door hem voor akkoord ondertekend. Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', vragenlijst). Aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS antwoordde verzoeker bevestigend op de vragen of hij tijdens zijn eerste gesprek bij de DVZ alles heeft verteld en of dit gesprek goed verlopen is. Gevraagd of hij opmerkingen had over dit eerste gesprek bij de DVZ, antwoordde verzoeker: "*nee alles was ok*" (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie – Deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het is derhalve niet ernstig dat verzoeker thans suggereert dat de *in casu* vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen te wijten zou zijn aan de omstandigheden waarin het interview bij de DVZ zou zijn verlopen. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst er nog op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt van enerzijds een "*eerste tegenstrijdigheid*" die het gevolg zou zijn van een "*fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ*" en anderzijds een "*tweede tegenstrijdigheid*" die een vergissing van zijnentwege zou zijn, er in de bestreden beslissing slechts op één incoherentie wordt gewezen en dat de toevoeging "*dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het slechts in België heeft geleerd*" geenszins steun vindt in zijn eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat zijn vader tot op heden in verzoekers geboortedorp in Afghanistan woont (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie – Deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 9, 23-24).

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn vermeende samenwerking met de voormalige Afghaanse overheid in de negatieve aandacht van de taliban is komen te staan en door hen gedwongen werd om zich bij hen aan te sluiten. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, en door verzoeker niet wordt betwist, bevat het door hem neergelegde screenshot van zijn profielpagina op Facebook geen informatie die relevant is voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming (AD, stuk 6, 'Documenten').

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift tevens aan te vrezen als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft.

Wat dit betreft, kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals",* p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*– i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie *(Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of*

individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'",* 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:
(i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
(ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering heeft aangehaald, blijken er *in casu* onvoldoende concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Gelet op het resultaat van voormeld leeftijdsonderzoek en de in het verzoekschrift opgegeven geboortedatum, blijkt verzoeker thans eenentwintig jaar oud te zijn en België te zijn binnengekomen op de leeftijd van achttien jaar. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, temeer verzoeker tot zijn zeventien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker zich nog steeds van een tolk Pasjtoe bedient en niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn beide ouders, zijn vier jongere broers en zijn jongere zus nog in Afghanistan wonen en dat hij geregeld contact heeft met hen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie – Deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 23). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert over "*een heel familienetwerk in België*" te beschikken, blijkt dit geenszins uit de gegevens van zijn administratief dossier (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', verklaring DVZ, vragen 19 en 20).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna drie jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa noch met de loutere bewering dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, geen baard heeft en duidelijk een westerse stijl heeft. Verzoeker brengt ook geen concrete en overtuigende argumenten aan die kunnen staven dat hij zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of

uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als "verwesterd" te worden beschouwd.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1 Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2 In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *"ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji,* pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P*., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13*, M'Bodj,* pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a*., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *'improvised explosive devices'* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst is ofwel achterhaald ofwel dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Gelet op de geactualiseerde landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die de verwerende partij op 18 september 2023 heeft neergelegd en die in rekening werd genomen in voorgaande analyse, kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 in zoverre daarin gewezen wordt op een gebrek aan voldoende nauwkeurige en actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad is er zich terdege van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Mede in acht genomen de recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar op 18 september 2023 neergelegde aanvullende nota, oordeelt de Raad aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel

op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn risicoprofiel van "*mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*", gelet op hetgeen hierover hoger onder punt 2.3.4. is uiteengezet, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet toelicht in welke zin het hier een persoonlijke omstandigheid betreft die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn hoofde verhoogt zonder dat hij daarbij specifiek zou worden geviseerd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	S. WILLAERT